

Книга Даниїла — номер сто двадцять вісім

Пророче значення хрещення та спокушення Христа: розкриття характерних рис трьох світових держав

Jeff Pippenger
2024-03-10

Запечаткування почалося 11 вересня 2001 року, коли зійшов могутній ангел вісімнадцятого розділу книги Об'явлення. Його зішестя було прообразно показане зішестям ангела десятого розділу книги Об'явлення 11 серпня 1840 року, а також зішестям Святого Духа під час хрещення Христа. Хрещення Христа вказує наперед на зішестя пізнього дощу, коли були повалені великі будівлі міста Нью-Йорк. Сила згори почала діяти, і тоді ж мала виявитися сила знизу (безодні), бо Боже Слово ніколи не підводить.

Коли Христос був охрещений, Він негайно пішов у пустелю й постив сорок днів, після чого Сатана спокушав Його трьома спокусами. Кожна з тих трьох спокус представляє основні риси кожної з трьох сил, що ведуть світ до Армагеддону. Тими трьома спокусами були: гординя — риса дракона; апетит — риса звіра; і самовпевненість — риса лжепророка. Гординя й самозвеличення представлені Люцифером у класичному описі Ісаї.

Як упав ти з неба, о Люцифере, сину ранку! Як ти повалений на землю, ти, що ослаблював народи! Бо ти сказав у своєму серці: Зійду на небо, піднесу свій престол над Божими зорями; сяду також на горі зборів, на краю півночі; підіймуся понад висоти хмар; буду подібний до Всевишнього. Та ти будеш скинутий до пекла, до країв ями. Ті, що побачать тебе, пильно вдивлятимуться в тебе й роздумуватимуть про тебе, кажучи: Чи це той чоловік, що землю примушував тремтіти, що царства хитав? Ісаїя 14:12-16.

П'ять разів Люцифер проголошує у своєму серці: «Я буду». Сатана, колись названий «Світлоносцем» (Люцифером), який тепер несе лише темряву, — той, «що потряс народи». Пророчо він пов'язаний із «народами», бо він — очільник злої конфедерації народів і конфедерації купців, описаних у сімнадцятому та вісімнадцятому розділах Об'явлення.

Царі, правителі та губернатори наклали на себе тавро антихриста і зображені як дракон, що йде воювати зі святими — з тими, хто дотримується Божих заповідей і має віру Ісуса. Свідчення для служителів, 38.

Під час хрещення Христа Святий Дух зійшов, символізуючи період після 11 вересня 2001 року. Після Його хрещення Сатана спокушав Христа, пропонуючи надати Христові ту владу, якою Сатана користується, щоб правити царствами світу, бо внаслідок гріхопадіння Адама Сатана став правителем царств світу.

І диявол, повівши Його на високу гору, показав Йому всі царства світу в одну мить. І сказав Йому диявол: Усю цю владу і їхню славу дам Тобі, бо вона передана мені, і кому хочу, тому її даю. Отже, якщо Ти поклонишся мені, усе буде Твоє. А Ісус у відповідь сказав йому: Відійди від Мене, Сатано, бо написано: Господу, Богові твому,

поклонятимешся і Йому одному служитимеш. Луки 4:5–8.

Дві основні ознаки папського Риму (звір) — її блуд і отруєні «їжа» та напої, які вона поширює.

Однак маю дещо проти тебе, бо ти допускаєш ту жінку Єзавель, яка називає себе пророчицею, навчати і зводити Моїх рабів чинити розпусту та їсти ідоложертовне. Об'явлення 2:14.

"Їжа" і напій, які вона надає, — це її хибні вчення.

Великий гріх, який ставлять Вавилону у провину, полягає в тому, що вона «напоїла всі народи вином люті своєї розпусти». Ця чаша сп'яніння, яку вона подає світові, символізує фальшиві доктрини, які вона прийняла внаслідок свого незаконного зв'язку з вельможами землі. Велика боротьба, 388.

Звір католицизму також обманює світ своїми чаклунствами, які, знову ж таки, вживаються внутрішньо.

І світло свічки вже більше не засяє у тобі; і голос жениха та нареченої вже більше не буде чути у тобі: бо твої купці були вельможами землі; бо твоїми чарами були обмануті всі народи. Об'явлення 18:23.

Грецьке слово, перекладене як «чаклунства», — *pharmakeia*, що означає медикаменти. Золота чаша в її руці символізує не лише чашу для пиття вина, але й посудину, у якій готують і подають її магичне лікарське зілля. У сучасному світі це магичне зілля вводять за допомогою шприців, а не з чаші. Коли Сатана з'явиться після недільного закону, який незабаром буде запроваджено, він чинитиме чудеса зцілення. Чудеса, пов'язані із зіллям і фальшивими вченнями папства, були представлені тим, що Сатана сказав Христові звершити диво — перетворити камінь на хліб.

Пророча історія до і після недільного закону має ті самі риси. Період випробування образом звіра для адвентизму, що веде до недільного закону в Сполучених Штатах, є прообразом періоду випробування образом звіра для всього світу. Тому нам сказано, що «та сама криза спіткає наш народ у всіх частинах світу».

Чудеса сатанинських зцілень, які чинить Сатана після запровадження недільного закону, становлять «чаклунства» так званої медицини, які нав'язуються впродовж періоду історії, що починається 11 вересня 2001 року. Ісус сказав: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом Божим». «Пожива» Рима — це традиції та звичаї, які вона ставить вище Божого Слова.

У рухах, що нині тривають у Сполучених Штатах і спрямовані на те, щоб забезпечити установам і звичаям церкви підтримку з боку держави, протестанти йдуть слідами папістів. Ба більше, вони відчиняють двері для того, щоб папство повернуло в протестантській Америці панівне становище, яке воно втратило у Старому Світі. І те, що надає цьому рухові ще більшого значення, — це той факт, що головною метою є

примусове дотримання неділі — звичаю, що походить від Риму і який вона вважає знаком своєї влади. Це дух папства — дух пристосування до світських звичаїв, шанування людських традицій понад Божі заповіді — пронизує протестантські церкви й веде їх до того, щоб здійснювати ту саму справу звеличення неділі, яку папство здійснювало раніше за них.

Традиція та звичай — це доктринальна «пожива», яку звір ставить замість Слова Божого, щоб піднести своє язичницьке ідолопоклонство.

Ми не бачимо, як Римська Церква може зняти з себе звинувачення в ідолопоклонстві. Справді, вона твердить, що поклоняється Богові через ці зображення; так само чинили ізраїльтяни, коли вклонялися золотому тельцю. Але проти них запалився гнів Господній, і багато хто загинув. Бог визнав їх нечестивими ідолопоклонниками, і сьогодні в небесних книгах робиться той самий запис проти тих, хто поклоняється образам святих і так званих святих мужів.

І це та релігія, на яку протестанти починають дивитися з такою прихильністю і яка зрештою об'єднається з протестантизмом. Ця єдність, однак, не буде досягнута через зміну католицизму; адже Рим ніколи не змінюється. Вона претендує на непомильність. Зміниться саме протестантизм. Прийняття ним ліберальних ідей приведе його туди, де він зможе подати руку католицизмові. "Біблія, Біблія — основа нашої віри", — таким був клич протестантів за часів Лютера, тоді як католики вигукували: "Отці, звичай, традиція". Тепер багатьом протестантам важко довести свої вчення з Біблії, і все ж їм не вистачає моральної відваги прийняти істину, яка передбачає хрест; тому вони швидко стають на позиції католиків і, використовуючи найкращі аргументи, які мають, щоб уникнути істини, посилаються на свідчення Отців, а також на людські звичаї та настанови. Так, протестанти дев'ятнадцятого століття швидко наближаються до католиків у своїй невірі щодо Писання. Але й сьогодні між Римом і протестантизмом Лютера, Кранмера, Рідлі, Гупера та шляхетним військом мучеників зяє така ж широка прірва, як і тоді, коли ці мужі виступили з протестом, що й дав їм назву протестантів.

Христос був протестантом. Він протестував проти формального богослужіння єврейського народу, який відкинув Божу пораду на свою шкоду. Він сказав їм, що за науку вони подають людські заповіді, і що вони удавальники та лицеміри. Подібно до побілених гробів, вони були гарні зовні, а всередині сповнені нечистоти й розтління. Реформатори ведуть свій початок від Христа та апостолів. Вони вийшли й відокремилися від релігії форм і обрядів. Лютер та його послідовники не винайшли реформовану релігію. Вони просто прийняли її такою, як її представили Христос та апостоли. Біблія подана нам як достатній дороговказ; але папа та його сподвижники забирають її у народу, наче це прокляття, бо вона викриває їхні претензії та докоряє їхньому ідолопоклонству. *Review and Herald*, 1 червня 1886 р.

Чудеса зцілення, що становлять основу спиритуалізму, — це її основний засіб заробітку.

Багато хто намагається пояснити духовні прояви, приписуючи їх цілковито шахрайству та спритності рук з боку медіума. Проте, хоча правда, що результати обману часто

видавали за справжні прояви, були також виразні демонстрації надприродної сили. Таємниче постукування, з якого почався сучасний спиритизм, було не результатом людської хитрості чи підступності, а безпосереднім діянням злих ангелів, які таким чином ввели один із найуспішніших згубних для душі обманів. Багато хто потрапить у пастку через переконання, що спиритизм — лише людське ошуканство; коли їх поставлять віч-на-віч із проявами, які вони не зможуть не вважати надприродними, вони будуть обмануті й схилені прийняти їх як велику Божу силу.

"Ці люди не беруть до уваги свідчення Писання про чудеса, здійснювані Сатаною та його слугами. Саме за допомогою сатанинської сили чарівники фараона могли імітувати Божі діла. Павло свідчить, що перед Другим приходом Христа будуть подібні прояви сатанинської сили. Прихід Господа буде передувати «дією Сатани з усякою силою, знаменами й брехливими чудесами та з усякою оманю неправди». 2 Солунян 2:9–10. А апостол Іван, описуючи чудотворну силу, що виявиться в останні дні, говорить: «Він чинить великі чудеса, так що навіть зводить вогонь з неба на землю на очах у людей, і обманює тих, що живуть на землі, тими чудесами, які він мав владу чинити». Об'явлення 13:13, 14. Тут передвіщено не просто ошуканства. Людей обманюють ті чудеса, які слуги Сатани мають владу чинити, а не ті, які вони лише удають." Велика боротьба, 553.

Лжевчення, побудовані на звичаях і традиціях, спіритичні прояви чудес, фальшива медико-промислова індустрія та поєднання церковної влади з державною — усе це атрибути звіра католицизму. Гордість — характерна риса сили дракона. Самовпевненість є характерною рисою лжепророка відступницького протестантизму.

Ісус, повний Святого Духа, повернувся з Йордану й був поведений Духом у пустелю, де сорок днів його спокушав диявол. У ті дні він нічого не їв; а коли вони скінчилися, потім зголоднів. І сказав йому диявол: Якщо ти Син Божий, звели цьому каменю, щоб він став хлібом. А Ісус відповів йому, кажучи: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом Божим. Луки 4:1–4.

Припущення — це іменник, що означає акт чи випадок прийняття чогось за істину без достатніх доказів або підтвердження. Воно передбачає винесення судження або формулювання висновку на підставі неповної чи недостатньої інформації. Припущення також може означати певний рівень впевненості у власному припущенні, навіть якщо таке припущення може бути не цілком обґрунтованим.

Відступницький протестантизм прийняв неділю як день поклоніння Богові без жодних доказів із Божого Слова на підтримку цієї хибної ідеї, при цьому свідомо заявляючи, що вони протестанти, гасло яких — "лише Боже Слово", або, як проголошував Мартін Лютер: "Sola Scriptura!" Вони вирішують прийняти це, спираючись на традиції та звичаї Римської церкви або, можливо, просто як прийняту від своїх предків спадщину. Під час гучного кличу третього ангела буде виразно виявлена істина, що Біблія абсолютно не дає жодного обґрунтування поклонінню сонцю, і тоді ті, хто продовжуватиме триматися свого хибного припущення, отримають знак звіра.

Якщо вам було представлено світло істини, що відкриває суботу четвертої заповіді й показує, що в Слові Божому немає підстав для дотримання неділі, і все ж ви й далі тримаєтеся фальшивої суботи, відмовляючись святити суботу, яку Бог називає «мій святий день», ви приймаєте знак звіра. Коли це відбувається? — Коли ви підкоряєтеся указу, що наказує вам утриматися від праці в неділю і поклонятися Богові, тоді як ви знаєте, що в Біблії немає жодного слова, яке б показувало, що неділя є чимось іншим, ніж звичайний робочий день, ви погоджуєтесь прийняти знак звіра і відкидаєте печатку Божу. Якщо ми приймемо цей знак на чолах або на руках, суди, проголошені проти непокірних, повинні впасти на нас. Але печатка живого Бога покладається на тих, хто сумлінно дотримується Господньої суботи. Review and Herald, 27 квітня 1911 р.

Загальновідомою слабкістю Республіканської партії є їхня готовність припускати, що політичні опоненти є справедливими та чесними, тоді як плоди діяльності Демократичної партії чітко свідчать, що вони — діти батька брехні. Раз по раз і послідовно республіканці сприймають своїх політичних опонентів на слово, хоча їм знову й знову доводили, що ті ніколи не тримають слова. Вони приписують чесні мотиви тим, хто неодноразово не надавав жодних раціональних підстав, які підтверджували б помилкові уявлення республіканців про очікувану чесність і порядність. Також правда, що багато республіканців відмовляються дотримуватися принципів заради особистої фінансової вигоди або через приховані аморальні обставини, які дозволяють легко ними маніпулювати, але головною пророчою ознакою Республіканської партії є самовпевнене припущення.

Саме риса зарозумілості, пророчо відзначена у відступницьких протестантах, дозволяє їм удавати, ніби вони зайняли вищі моральні та політичні позиції, тоді як насправді вони зреклися своїх громадянських обов'язків у марній надії, що їхні політичні опоненти стримають своє слово. Дуже поширене визначення божевілля — це знову й знову намагатися робити одне й те саме, очікуючи іншого результату, однак республіканці твердять, що саме демократи заражені божевіллям, яке виявляється в їхній ненависті до Трампа.

Однак безумство республіканців раз по раз виявляється в тому, що вони погоджуються на компроміси, виходячи з посилки, що компроміс є справою законодавчого процесу, тоді як їхні політичні компроміси, які, за їхніми словами, базуються на принципі «законодавчого процесу», укладаються з верствою, яка ніколи не йде на компроміс. Демократи поступаються в політичному процесі лише тоді, коли їх цілковито стримує чисельна перевага противників. Вони ніколи не продемонстрували доказів того, що справді працюють заради золотої середини в межах політичного процесу. Безумство республіканців полягає в їхніх постійних оптимістичних очікуваннях від інших, які є цілком необґрунтованими.

Переважає більшість тих, хто підтримує Дональда Трампа, засвідчить, що найгірша риса Трампа — його готовність приймати людей у число прихильників його порядку денного, тоді як наявні докази вказують, що зробити такий вибір з боку Трампа було цілковитою самовпевненістю. Самовпевненість — пророча ознака відступницького протестантизму.

Сатана спокушав Христа, цитуючи Біблію, але при цьому перекрутив уривок, перетворивши його на невинправдане й небіблійне випробування.

І він привів Його до Єрусалима, і поставив Його на крилі храму, і сказав Йому: Якщо Ти Син Божий, кинься звідси вниз; бо написано: Він дасть Своїм ангелам наказ про Тебе, щоб охороняли Тебе; і на руках понесуть Тебе, щоб часом Ти не спіткнувся ногою об камінь. А Ісус, відповівши, сказав йому: Сказано: Не спокушай Господа, Бога твого. Луки 4:9–12.

Коли невдовзі буде запроваджено недільний закон, саме протестанти Сполучених Штатів візьмуть біблійний припис утримуватися від праці в суботній день і перекрутять заповідь поклонятися Богові в суботу, сьомого дня, перетворивши її на вигаданий наказ, ніби насправді люди зобов'язані поклонятися в день язичницького сонця. Вони перекрутять біблійний уривок у безпідставне й небіблійне випробування.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Я бачив, що двохрогий звір мав пащу дракона, і що його сила була в його голові, і що з його вуст вийде указ. Потім я побачив Матір блудниць; що мати — не дочки, а відокремлена й відмінна від них. Вона мала свій день, і він минув, а її дочки — протестантські секти — були наступними, щоб вийти на сцену й втілити той самий дух, який мала мати, коли вона переслідувала святих. Я бачив, що в міру того, як мати занепадала у впливі, дочки набирали сили, і незабаром вони здійснюватимуть владу, яку колись здійснювала мати.

Я бачив, що номінальна церква і номінальні адвентисти, подібно до Юди, зрадять нас католикам, щоб заручитися їхнім впливом для виступу проти істини. Тоді святі будуть маловідомим народом, майже не відомим католикам; але церкви і номінальні адвентисти, які знають про нашу віру та звичаї (бо вони ненавиділи нас через суботу, оскільки не могли її спростувати), зрадять святих і донесуть католикам про них як про тих, хто зневажає установи народу; тобто що вони дотримуються суботи і нехтують неділею.

Тоді католики велять протестантам іти вперед і видати декрет, що всі, хто не буде святкувати перший день тижня замість сьомого дня, будуть убиті. І католики, яких багато, стануть на бік протестантів. Католики віддадуть свою владу образу звіра. А протестанти діятимуть так, як діяла їхня мати перед ними, щоб знищити святих. Але перш ніж їхній декрет принесе чи дасть плід, святі будуть визволені Голосом Божим. Сполдінг і Маган, 1, 2.